

Arrest

nr. 162 271 van 17 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 8 maart en 11 april 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden respectievelijk op 9 maart en 15 april 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 31 juli 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 6 november 2009 (RvV 6 november 2009, nr. 33 804).

1.3. Verzoekers dienden op 23 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 2 juli 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. Op 2 april 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de in punt 1.3 bedoelde aanvraag in hoofde van eerste verzoeker ongegrond werd verklaard. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing tegen deze beslissing werden door de Raad verworpen in zijn arrest van 13 december 2013 (RvV 13 december 2013, nr. 115 684).

1.6. Eveneens op 2 april 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.3 bedoelde aanvraag in hoofde van tweede verzoekster ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd in zijn arrest van 19 september 2013 (RvV 19 september 2013, nr. 110 090).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 5 juli 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3 bedoelde aanvraag in hoofde van de minderjarige zoon van verzoekers ongegrond werd verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 juli 2013 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). De Raad vernietigde het bevel in hoofde van tweede verzoekster in zijn arrest van 23 oktober 2013 (RvV 23 oktober 2013, nr. 112 609AV). De Raad verwierp echter het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker in hoofde van eerste verzoeker (RvV 4 februari 2014, nr. 118 330). Dit laatste arrest werd dan weer vernietigd door de Raad van State (RvS 27 mei 2015, nr. 231 356).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof ingevolge de in punt 1.6 bedoelde vernietiging op 5 november 2013 opnieuw een beslissing waarbij de in punt 1.3 bedoelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 2 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.12.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

M.(...), F.(...) Z.(...)

Geboren te (...) op (...)

+ minderjarige kinderen:

-B.(...), T.(...); °(...) –B.(...), A.(...) °(...) –B.(...), M.(...); °(...)

Nationaliteit: Algerije

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.07.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M.(...) F.(...) Z.(...), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché d.d. 29.03.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Wat betreft de medische attesten voorgelegd voor de heer B.(...) M.(...), werd er een beslissing genomen d.d. 02.04.2013.

Wat betreft de medische attesten voorgelegd voor B.(...) T.(...), werd er een beslissing genomen d.d. 05.07.2013.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "(k)ennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met het" artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tenslotte voeren verzoekers machtsverschrijding aan. Verzoekers formuleren hun middel als volgt:

"1.

Dat de verwerende partij de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden aangezien ook een aanvraag 9ter Vreemdelingenwet hangende was voor de zoon Tayeb.

Dat hieromtrent diverse medische certificaten werden overgemaakt aan verwerende partij.

Dat verzoekende partijen verwijzen naar volgende medische certificaten:

- van dokter Coppe van 19.12.2012, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 17.01.2013;
- van dokter Coppe van 17.09.2012, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 25.04.2013;
- van dokter Coppe van 08.06.2012, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 27.06.2012;
- van dokter Coppe van 30.03.2012, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 25.04.2012;
- van dokter Coppe van 26.01.2012, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 20.02.2012;
- van dokter Coppe van 18.01.2011, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 30.11.2011;
- van dokter Coppe van 14.09.2011, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 23.09.2011;
- van dokter Coppe van 24.06.2011, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 30.06.2011;
- van dokter Jotzo van 8.12.2010, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 27.12.2010;
- van dokter Lahye, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 22.11.2010;
- van dokter Lahye van 26.03.2010, overgemaakt aan verwerende partij bij schrijven van 12.05.2010.

Dat deze medische certificaten niet werden onderzocht in de bestreden beslissing ;

Dat de bestreden beslissing beweert dat er een beslissing zou zijn genomen op 5 juli 2013 betreffende de medische attesten voorgelegd door B.(...) T.(...), maar dit stemt niet overeen met de werkelijkheid;

Dat namelijk aan de eiseres wel het advies van de arts-adviseur werd betekend dat werd opgesteld op 5 juli 2013 betreffende B.(...) T.(...), maar er werd geen enkele beslissing genomen op diezelfde datum en ook geen enkele beslissing betekend van 5 juli 2013 aan de eiseres, zodat de bestreden beslissing hieromtrent een kennelijke appreciatiefout begaat.

Dat bovendien, gelet op het feit dat er geen enkele beslissing werd genomen door de tegenpartij waarbij wordt ingegaan op de medische elementen aangehaald door B.(...) T.(...), er sprake is van een kennelijk

gebrek in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;

Dat reeds in het arrest nr. 110090 van 19 september 2013 waarmee de vorige beslissing van ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd vernietigd, reeds werd vastgesteld:

(t)Waar verdoekende partij meent dat de motiveringsplicht is geschonden nu met betrekking tot haar zoon T. diverse medische certificaten zijn overgemaakt die niet zijn vernoemd in het advies van de arts-attaché noch in de bestreden beslissing en dat noch in het advies, noch in de beslissing wordt gemotiveerd waarom deze medische elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen, kan de verdoekende partij worden gevolgd. De bestreden beslissing betreft een ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2009, die ook genomen is ten aanden van haar zoon B.T. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van 23 december 2009 is ingediend mede voor de zoon B.T. en dat er medische elementen zijn aangehaald die haar zoon B.T. betreffen. De bestreden beslissing noch het advies van de arts-adviseur bevat een beoordeling, laat staan een motivering betreffende deze medische elementen. Waar verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat voor de medische elementen aangehaald voor haar zoon een aparte beslissing zal volgen, kan zij niet worden gevolgd aangezien de ongegrondverklaring van de aanvraag eveneens uitdrukkelijk is genomen ten aanden van het kind B.T. nu zijn naam is vermeld in de aanhef van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag van 23 december 2009 ongegrond is verklaard.

De uiteenzetting van verdoekende partij laat toe te concluderen dat de formele motiveringsplicht werd geschonden."

Dat blijkt uit de motivering van het arrest van Uw Raad, hiervoor geciteerd, dat de voorgaande beslissing van ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 april 2013, die ook was genomen ten aanden van de zoon van de eisers, T.(...), werd vernietigd en dat er geen enkele andere beslissing bestaat die zou zijn genomen op 5 juli 2013, nu er enkel een advies bestaat van de arts-attaché van 5 juli 2013, maar die niet gehecht was aan een beslissing van diezelfde datum, zodat dit advies van de arts-attaché niet als afdoende kan worden beschouwd, nu het de verplichting is van de tegenpartij om een beslissing te nemen waar het advies van de arts-attaché eventueel een aanhangsel van kan zijn waarnaar wordt verwezen, maar het advies van de arts-attaché van 5 juli 2013 kan niet op zich als een beslissing worden beschouwd, te meer daar dit advies geen mogelijkheden tot beroep vermeldt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en duidelijk vermeldt dat dit advies is gericht aan Mevrouw J.(...) v.(...) d.(...) B.(...), van de Dienst Humanitaire Regularisaties, die op basis van dit advies een beslissing had moeten nemen, wat echter niet is gebeurd;

Dat de bestreden beslissing niet op nuttige wijze kan verwijzen naar een zogenaamde beslissing die zou zijn genomen ten aanden van de zoon van de eisers op 5 juli 2013 die onbestaande is, zodat er niet anders dan opnieuw een formeel gebrek aan motivering moet worden vastgesteld ten aanden van de medische elementen aangehaald voor B.(...) T.(...) die niet het voorwerp uitmaken van een aparte beslissing van de tegenpartij tot op heden;

2.

Dat de bestreden beslissing daarnaast een kennelijk gebrekkige materiële motivering vertoont, door te oordelen dat de aanvraag ongegrond zou kunnen worden, omdat er een kennelijke appreciatiefout wordt begaan door de verwerende partij en de arts-adviseur doordat er een manifest verkeerde interpretatie wordt gehanteerd van het artikel 9ter §1, 1° van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of een fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

3.

Dat de bestreden beslissing, alsook de arts-adviseur duidelijk een strengere definitie hanteren dan deze vermeld in het artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980, gezien er door de arts-adviseur wordt geëist dat er sprake zou zijn van een ziekte die een actuele directe bedreiging inhoudt voor het leven van de betrokkene en dat de graad van ernst, gevestigd door artikel 3 van het EVRM een aandoening zou uitmaken die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het gevorderde stadium van de ziekte, zodat de beschreven aandoeningen, waarvoor een gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is, niet van aard zou zijn om een actuele directe bedreiging te zijn voor het leven van de eiseres.

Dat de definitie in artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 niet vereist dat men zou aantonen dat de ziekte waaraan wordt geleden een actuele directe bedreiging zou inhouden voor het leven van de betrokkene, noch dat deze levensbedreigend zou moeten zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte .

Artikel 9ter §1,1° bepaalt tevens dat een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft, in aanmerking komt om aanleiding te geven tot een machtiging tot verblijf. De arts-adviseur slaat de bal mis waar deze de afwezigheid van deze hypothesen afleidt uit het feit dat er geen actuele directe bedreiging is voor het leven van betrokkene en dat de aandoening niet levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

Dat de arts-adviseur zich beperkt tot het verenigen van de definitie van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 door te eisen dat er sprake zou zijn van een ziekte die een actuele directe bedreiging inhoudt voor het leven van de eiseres en dat het zou gaan om een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte, en dit in duidelijke tegenspraak met de uitdrukkelijke bepalingen van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, die niet enkel bepaalt dat het kan gaan over een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven van de betrokkene, maar ook om ziektes die een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft.

Dat de arts-adviseur duidelijk een kennelijke appreciatiefout begaat en een verkeerde interpretatie hanteert van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, door geen rekening te houden met het feit dat het ook kan gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst en het op dit punt dan ook uitgebreid dient te motiveren. Het is niet voldoende te motiveren omtrent de afwezigheid van de eerste hypothese (leven van betrokkene) en bijgevolg de overige hypothesen hieruit af te leiden.

4.

Dat bovendien, zelfs indien de beschreven ziekte van de eiseres geen directe of rechtstreekse bedreiging zou uitmaken voor het leven van de eiseres dan nog verhindert dit niet dat er eventueel een machtiging tot verblijf kan worden toegekend omdat de eiseres een reëel risico loopt op schade voor haar fysieke integriteit of een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, gezien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van vorig verblijf.

Dat blijkbaar de arts-adviseur insinueert dat de behandeling niet aanwezig is in het land van oorsprong, doch dit niet letterlijk vermeld in diens advies. Dat de arts-adviseur hieromtrent duidelijk standpunt moet innemen en niet vaag kan blijven.

Dat de arts adviseur verder verwijst naar de medicatie die eiseres dient in te nemen en stelt dat het niet-innemen van deze medicatie bij eiseres gedurende een beperkte periode tijdens haar zwangerschap niet heeft geleid tot suïcidepogingen en derhalve de ziekte niet levensbedreigend zou zijn.

Dat de arts-adviseur ook hier de bal mis slaat. Dat eiseres niet enkel medicatie dient in te nemen doch ook psychiatrisch behandeld wordt. Dat dokter Ryckaert een neuro-psychiater is waar eiseres al jarenlang in behandeling is, wat duidelijk blijkt uit de medische attesten die zij over de jaren heen heeft overgemaakt aan verwerende partij.

Dat het attest van 20.12.2012 van dokter Ryckaert ook duidelijk vermeld dat eiseres psychiatrisch wordt opgevolgd. Dat deze behandeling tijdens de zwangerschap vanzelfsprekend niet kan stopgezet geweest zijn. Dat derhalve de arts-adviseur niet enkel met de medicatie dient rekening te houden doch ook met de behandeling die wordt gegeven door de neuro-psychiater dokter Ryckaert.

Dat op geen enkele wijze de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze informatie en hierop heeft nagelaten te antwoorden.

5.

Uit het dossier en de aanvraag 9ter Vreemdelingenwet blijkt ook duidelijk dat een terugreis medisch tegenaangewezen is.

Dat er enkel maar kan worden vastgesteld dat het advies van de arts-adviseur onvoldoende is gemotiveerd omtrent de mogelijkheid te reizen naar het land van herkomst en dat de bestreden beslissing evenmin hieromtrent onvoldoende is gemotiveerd, dit terwijl er duidelijke medische tegenindicaties om te reizen naar haar land van herkomst werden gegeven.

Dat de medische tegenindicatie duidelijk was weergegeven door dokter Ryckaert die eiseres al jaren opvolgt.

Dat door de arts-adviseur in zijn advies ook niet wordt ontkend dat de medische aandoening het gevolg is van problemen in het land van herkomst. Dat de arts hiermee geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling of een terugreis medisch tegenaangewezen zou zijn. Dat ook geen rekening werd gehouden met de psychiatrische behandeling (supra) bij deze beoordeling.

Dat de arts-adviseur volledig onterecht zonder eiseres hieromtrent te bevragen of te onderzoeken, oordeelt dat er geen medische tegenindicatie is om te reizen.

Dat dit een kennelijk gebrek aan formele motivering is, in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met artikel 3 van het EVRM.

Dat duidelijk is dat deze ziekte van de eiseres voor zeer lange duur is en ook gevaar inhoudt voor haar fysieke integriteit, minstens dat er een reëel risico zal bestaan op onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling of opvolging en verzorging zal zijn.

Eisers verwijzen naar hun aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet waarin zij duidelijk hebben gemotiveerd waarom een terugreis tegenaangewezen is.

Eisers vermelden in hun aanvraag het volgende voor wat eiseres betreft:

"Mevrouw MOUDOUB lijdt aan een reactionele depressie, ten gevolge van de problemen in haar land van herkomst en om die reden heeft zij de opvolging en behandeling nodig van een psychiater (stukken 4 en 5), die oordeelt dat een terugkeer naar haar land niet mogelijk is, gezien het risico op verslechtering van haar toestand in dat geval, nu haar depressie gelieerd is aan problemen in het land van herkomst.

Het is ook duidelijk dat de psychiatrische behandeling niet zal kunnen worden verdergezet in Algerije gezien mijn cliënten onmogelijk de financiële last hiervan gullen kunnen dragen. Er zijn namelijk geen budgetten voordien door de Algerijnse staat voor mentale gezondheidszorg (stuk 8...) en mijn cliënte, die geen inkomsten hebben in België en dit sinds lange tijd beschikken dus niet over de financiële middelen om eventueel toegang te krijgen tot deze gespecialiseerde gezondheidszorg."

De arts-adviseur diende hieromtrent dan ook te motiveren waarom hij deze mening niet is toegedaan.

Dat indien de arts-adviseur meer specifieke informatie nodig had, deze al lang had kunnen opvragen. De procedure op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet was immers bijna 4 jaar hangende vooraleer verwerende partij een beslissing ten gronde heeft genomen, wat duidelijk ook een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er kan immers in dit dossier niet ontkend worden dat eisers zoveel mogelijk informatie hebben bezorgd en dat de verwerende partij bijna 4 jaar heeft gewacht alvorens een beslissing ten gronde te nemen.

Dat behandeling en medicatie daarnaast noodzakelijk is, wordt toch niet betwist door de arts-adviseur, maar waarom motiveert deze dan niet of die beschikbaar en toegankelijk is in het geval van een terugkeer en wat de invloed van een terugkeer zal zijn indien deze zowel de medicatie als de behandeling door een psychiater niet beschikbaar en toegankelijk is?

Dat het dus overduidelijk is dat de arts-adviseur een kennelijke appreciatiefout heeft begaan, overduidelijk de graad van ernst van deze aandoening verkeerd heeft ingeschat omdat er een medische tegenindicatie is om te reizen en waaromtrent zijn advies onvoldoende is gemotiveerd.

6.

Dat bovendien de arts-adviseur in kwestie een kandidaat specialist is in inwendige geneeskunde en dus geen enkele specialisatie heeft in de psychiatrie (zie de website van de Orde van Geneesheren, <https://www.ordomedic.be/nl/zoek-een-arts>), terwijl de gespecialiseerde arts die eiseres heeft behandeld, heeft bevestigd dat een terugreis naar het land van herkomst tegenaangewezen is en dat er wel degelijk een gevaar is voor de psychische en fysieke integriteit.

Dat op geen enkele wijze de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken deze objectieve vaststellingen van de behandelende specialist voldoende gemotiveerd tegensprekt en dus helemaal niet op gemotiveerde wijze tot de conclusie kan komen dat de aandoening van de eiseres geen directe bedreiging zou inhouden voor haar leven of een reëel risico zou inhouden voor haar fysieke integriteit, in de zin van artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980.

Dat de arts-adviseur en de verwerende partij dus op een onterechte wijze tot de ongegrondheid van de aanvraag hebben beslist en een kennelijk verkeerde interpretatie hanteren van de artikelen 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 en dat de bestreden beslissing daarom aangetast is door een materiële gebrek aan motivering, maar ook door een formeel gebrek aan motivering, omdat er niet wordt gemotiveerd waarom de aandoening van de eiseres niet van dien aard zou zijn dat zij een reëel risico zou inhouden voor haar fysieke integriteit en een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of vorige verblijf van de eiseres, gezien dit aspect niet is onderzocht door de arts-adviseur en de verwerende partij, die zich er

toe beperken te stellen dat de ziekte geen actueel directe bedreiging zou inhouden voor het leven van de eiseres en dat de aandoening niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

Dat gelet op het feit dat de arts-adviseur van de verwerende geen enkele specialisatie heeft in de psychiatrie, dit terwijl de behandelend geneesheer die eiseres behandelt, stelt dat een terugreis medisch tegenaangewezen is en dat objectieve informatie aantoont dat de noodzakelijke medische zorgen onvoldoende toegankelijk en beschikbaar is in het land van herkomst, zodat de bestreden beslissing op kennelijk gebrekkige wijze is gemotiveerd en er zowel sprake is van een formeel gebrek aan motivering als een materieel gebrek aan motivering, gezien de niet-adequate motivering ervan.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld in een arrestnummer 49.781 van 19 oktober 2010 dat er een uitspraak moet worden gedaan over de vraag of er een voldoende toegang is tot de zorgen in het land van herkomst, rekening houdend met de individuele, particuliere situatie van de betrokkene (CCE, nr. 49.781 van 19 oktober 2010).

Dat wanneer kan worden vastgesteld dat de betrokkene lijdt aan een voldoende ernstige aandoening, er moet overgegaan worden tot een ernstig onderzoek ten gronde en een persoonlijk onderzoek van de betrokkene door de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld in een arrest nr. 74.073 van 27 januari 2012.

Indien men van oordeel was dat de informatie en het dossier diende te worden geactualiseerd, dan diende hieromtrent te worden verzocht doch niet zomaar ongegrond te worden verklaard, zeker gezien de ernst van de ziekte.

Dat gelet op het feit dat het op ontegensprekelijke wijze vast staat dat de eiseres lijdt aan een aandoening waarvoor zij absoluut gespecialiseerde opvolging nodig heeft, de verwerende partij de verplichting had om te onderzoeken of er een voldoende beschikbaarheid en toegankelijkheid was van de nodige medische gespecialiseerde zorgen in het land van herkomst, wat niet is gebeurd, terwijl dit wel wordt opgelegd door het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissing helemaal niet is gemotiveerd omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen door de eisers, wat een kennelijk gebrek aan formele motivering uitmaakt, in strijd met de artikelen 9ter §1,1° en 62 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

Dat omwille van deze tekortkoming de bestreden beslissing een kennelijk gebrek aan formele motivering vertoont in strijd met de hierboven aangehaalde wetsbepalingen;

Dat ook in een arrest nr. 77.755 van 22 maart 2012 werd geoordeeld dat de verwerende partij, door een beslissing te nemen die op louter formele wijze is gemotiveerd, maar waarbij niet wordt uiteengezet waarom men van een ander oordeel is toegedaan dan de mening van de specialist die de betrokkene sinds meerdere maanden volgde, er moest worden geoordeeld dat er een kennelijk gebrek aan formele motivering is (CCE, nr. 77.755 van 22 maart 2012).

Dat in het geval van de eiseres, het advies van de arts-adviseur, die geen gespecialiseerde arts in de psychiatrie is, niet voldoende uiteenzet waarom er zou moeten worden afgeweken van het advies van de gespecialiseerde arts die de eiseres al opvolgt.

Dat de bestreden beslissing aldus op kennelijk gebrekkige wijze is gemotiveerd en een kennelijk gebrek aan formele motivering vertoont, in strijd met de artikelen 9ter, 9ter §1, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in combinatie met het artikel 3 van het EVRM.

Dat in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 augustus 2012 (nr. 85.968 werd geoordeeld betreffende de tegenindicatie om te reizen: "Het komt niet aan de Raad toe om zelf te beoordelen of verzoekster kan reiden of niet, gelet op haar aandoening. Wel moet de Raad in staat gesteld worden om na te gaan waarop de arts-adviseur zich gebaseerd heeft om te stellen dat verzoekster kan reiden, daar waar twee psychiaters stellen dat het perspectief van een terugkeer naar omstandigheden die aan de basis liggen van het trauma, een ernstig risico op zelfmoord kan teweegbrengen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster werd onderzocht door de arts-adviseur; evenmin blijkt dat hij een deskundige raadpleegde. Uit het administratief dossier blijkt wel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris herhaaldelijk extra deskundigen heeft aangeschreven om een medische evaluatie van verzoekster te verrichten (zie b.v. brief van Dienst Vreemdelingen aan neuropsychiater (M.) van 18 februari 2010). In een brief d.d. 23 februari 2011 van gemachtigde naar de arts-adviseur; meldt de gemachtigde: "In het dossier werden er twee externe artsen/psychiaters aangesteld (Dokter (G.) en (M.)). lichter geen spoor van hun bevindingen. (...)

Er werd nagelaten afdoende te motiveren aangaande de voorliggende gegevens inzake de onmogelijkheid van verzoekster om te reizen. De Rjiad stelt vast dat de verwerende partij haar formele

motiveringsplicht heeft geschonden nu noch de bestreden beslissing noch het advies van de arts-adviseur verduidelijkt waarom wordt afgeweken van essentiële argumenten in de voorliggende medische attesten. Dit onderdeel van het enig middel is gegrond."

Dat net zoals in voormeld arrest in deze zaak van de eisers er onvoldoende is onderzocht of de eiseres in staat is om terug te reizen, terwijl dit duidelijk wordt uitgesloten door haar behandelende arts.

Dat daarom de bestreden beslissing moet worden geschorst en vernietigd, omwille van de hierboven aangehaalde motivering.

7.

Overwegende dat de arts-adviseur, die geen diploma heeft in de rechten, een interpretatie geeft van het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en eveneens rechtspraak aanhaalt van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, wat duidelijk buiten de competentie en bevoegdheid van de arts-adviseur valt maar die krachtens artikel 9 ter §1, vierde lid de bevoegdheid heeft om te onderzoeken, te beoordelen wat het reële risico is voor het leven of de fysieke integriteit of wat het risico is op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, alsook de mogelijkheden zijn van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokkene verblijft maar om de vermelde ziekte in het medisch getuigschrift te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling;

Artikel 9ter §3, 4° van de wet van 15 december 1980 stelt eveneens dat de ambtenaar-geneesheer ook kan vaststellen dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden als een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter. §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; Dat echter, de beoordeling die in casu is gebeurd door de arts-adviseur in het advies een juridische interpretatie en beoordeling is van het artikel 3 van het EVRM, waarbij rechtspraak wordt aangehaald van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, wat niet tot de bevoegdheid behoort van iemand van een deskundige met een diploma geneeskunde;

Dat het artikel 9 ter, §1, vijfde lid bepaalt dat de arts-adviseur, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies innemen van deskundigen, maar dit is in casu niet gebeurd, dit terwijl de arts-adviseur wel een beoordeling geeft van de graad van ernst die vereist zou worden door het artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens; Dat een dergelijke beoordeling een juridische beoordeling is, namelijk een beoordeling, rekening houdende met de maatstaven die worden vastgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in het advies van de arts-adviseur.

Dat het advies van de arts-adviseur bezwaarlijk kan worden beschouwd als een medisch advies voor de verwerende partij, maar is opgesteld als een juridisch advies, dat is opgesteld door een niet-deskundige, gezien de arts-adviseur geen jurist is en dus niet de bevoegdheid heeft om een dergelijk juridisch advies op te stellen.

Dat de bestreden beslissing daarom zelf had moeten motiveren waarom er wordt geoordeeld dat er geen graad van ernst zou zijn zoals vereist door het artikel 3 EVRM zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, wat een interpretatie en een beoordeling moet zijn die moet gebeuren door de verwerende partij zelf en niet door de arts-adviseur;

Dat daarom de bestreden beslissing moet worden geschorst en vernietigd omwille van schending van het artikel 9ter §1, 1° en 5° en van het artikel 9ter, § 3, 4° van de wet van 15 december 1980, in combinatie met artikel 62 van de wet van 15 december 1980, maar ook gelet op de schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 19 juli 1991, gelet op het formeel gebrek aan motivering van de bestreden beslissing omtrent het beweerd gebrek van graad van ernst zoals vereist door het artikel 3 van het EVRM.

Het staat aldus buiten kijf dat de bestreden beslissing met betrekking tot de medische verblijfsaanvraag allesbehalve beantwoordt aan een afdoende motivering, die het volgende inhoudt: "Iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die zowel in rechte als in feite aanvaardbaar en redelijk moeten zijn. De burger moet begrijpen waarom hij een bepaalde beslissing krijgt. Dit houdt in dat de motivering in de hem betekende beslissing zelf moet staan. De motiveringsplicht gaat echter verder dan de louter formele motivering en legt de nadruk op de kwaliteit van de motivering. Een goed gemotiveerde beslissing is een beslissing die de burger kan begrijpen. Het gebruik van standaardformules of te algemene formuleringen is bijgevolg ontoereikende (zie <http://www.federaalombudsman.be/nl/inhoud/ombudsnormen. geraadpleegd op 01.05.2013>)."

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM aangezien nergens uit hun middel kan worden afgeleid op welke wijze dit verdragsartikel door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Verzoekers werpen in de eerste plaats op dat de overweging uit de bestreden beslissing dat er voor B. T. een beslissing zou zijn genomen op 5 juli 2013 volgens hen niet overeenstemt met de werkelijkheid.

2.7. De Raad stelt echter vast dat er op 5 juli 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk een beslissing werd genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers' minderjarige zoon B. T. ongegrond werd verklaard (zie punt 1.7). De verwerende partij voegt trouwens een afschrift van deze beslissing toe als bijlage bij haar nota met opmerkingen (nota met opmerkingen, bijlage 1). Deze beslissing kan ook worden teruggevonden in het administratief dossier alsmede het medisch advies van 5 juli 2013 en blijkt op 12 juli 2013 aan tweede verzoekster ter kennis te zijn gebracht. Verzoekers kunnen dus geenszins worden gevolgd waar zij ponereren dat er op 5 juli 2013 enkel een advies zou zijn uitgebracht, maar geen beslissing zou zijn genomen. Verzoekers hebben geen belang bij hun verwijzing naar de motieven van het vernietigingsarrest van de Raad van 19 september 2013 dat betrekking had op de beslissing van 2 april 2013 (zie punt 1.6) aangezien het ontbreken van een beslissing in hoofde van hun zoon werd rechtgezet door de beslissing van 5 juli 2013.

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
(...)”*

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan

adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 28 november 2013, nr. 225 632; RvS 19 juni 2013, nr. 223 961).

2.9. Blijkens het administratief dossier werden aan de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2009 medische getuigschriften toegevoegd die betrekking hadden op de aandoening van eerste verzoeker, de aandoening van hun minderjarige zoon T. en de aandoening van tweede verzoekster. In de beslissing wordt met betrekking tot de aandoening van eerste verzoeker en hun zoon T. het volgende gesteld: *“Wat betreft de medische attesten voorgelegd voor de heer B.(...) M.(...), werd er een beslissing genomen d.d. 02.04.2013. Wat betreft de medische attesten voorgelegd voor B.(...) T.(...), werd er een beslissing genomen d.d. 05.07.2013.”* In weerwil van verzoekers beweringen (zie punt 2.5) diende dus enkel nog een beoordeling te gebeuren van de aandoening van tweede verzoekster in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.10. Tweede verzoekster beriep zich blijkens haar aanvraag en de medische getuigschriften die later aan het dossier werden toegevoegd op een anxio-depressief syndroom waarvoor zij met tussenpozen een symptomatische medicamenteuze behandeling kreeg (anti-depressivum, kalmeermiddel en/of slaapmedicatie).

2.11. De bestreden beslissing is gebaseerd op een advies van de arts-attaché van 29 maart 2013 dat samen met de bestreden beslissing ter kennis van verzoekers werd gebracht. Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, maakt integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en bevat volgende overwegingen:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.12.2009. Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u mededelen:

Voorgelegde medische attesten:

- *Certificat médical de dato 05/10/2009 van Prof. Dr. Belguendou. Attest dat de betrokkene op consultatie komt voor neurologisch probleem (geen diagnose noch behandeling vermeld) en depressie (geen behandeling).*
- *Certificat médical de dato 11/12/2009 van dr. Ryckaert Pierre. Depressie.*
- *Certificat médical circonstanciée de dato 11/12/2009 van dr. Ryckaert Pierre. Reactionele depressie waarvoor symptomatische behandeling met Sipralexa® (antidepressivum) en Zolpidem® (slaapmiddel). De betrokkene krijgt ook Sandomigran® (iets tegen migraine) voorgeschreven, maar de indicatie is niet duidelijk.*
- *Medisch attest de dato 26/03/2010 van dr. Ryckaert Pierre. Verklaring dat de betrokkene regelmatig op consultatie komt.*
- *Medisch attest de dato 20/10/2010 van dr. Ryckaert Pierre. Verklaring dat de betrokkene regelmatig op consultatie komt.*
- *Certificat médical circonstanciée de dato 25/11/2010 van dr. Ryckaert Pierre. Depressie waarvoor symptomatische behandeling met Sipralexa (antidepressivum) en Alprazolam® (kalmeermiddel).*
- *Certificat médical circonstanciée de dato 24/02/2011 van dr. Ryckaert Pierre. Depressie waarvoor symptomatische behandeling met Sipralexa (antidepressivum) en Alprazolam® (kalmeermiddel).*
- *Certificat médical de dato 07/04/2011 van dr. Ryckaert Pierre. Depressie ten gevolge van een familiaal probleem. Symptomatische behandeling met Sipralexa® (antidepressivum) en Alprazolam® (kalmeermiddel).*
- *Certificat médical de dato 01/09/2011 van dr. Ryckaert Pierre. Depressie waarvoor symptomatische behandeling met Sipralexa® (antidepressivum) en Alprazolam (kalmeermiddel).*
- *Certificat médical de dato 23/06/2011 van dr. Ryckaert Pierre. Depressie (opgevolgd door dr. Ryckaert sinds december 2009). Symptomatische behandeling met Sipralexa® (antidepressivum) en Alprazolam® (kalmeermiddel).*

- Certificat médical de dato 17/11/2011 van dr. Ryckaert Pierre. Depressie t.g.v. familiale problemen. Symptomatische behandeling met Seroxat® (antidepressivum) en Lormetazepam® (slaapmedicatie).
- Certificat médical de dato 26/01/2012 van dr. Ryckaert Pierre. Depressie waarvoor symptomatische behandeling met Seroxat® (antidepressivum) en Loramet® (slaapmedicatie).
- Certificat médical de dato 29/03/2012 van dr. Ryckaert Pierre. Depressie waarvoor symptomatische behandeling met Seroxat® (antidepressivum) en Lormetazepam® (slaapmedicatie).
- Certificat médical de dato 07/06/2012 van dr. Ryckaert Pierre. Depressie waarvoor symptomatische behandeling met Sipraïexa® (antidepressivum) en Alprazolam® (kalmeermiddel).
- Certificat médical circonstanciée de dato 06/09/2012 van dr. Ryckaert Pierre. Anxio-depressief syndroom waarvoor symptomatische behandeling met Lexotan® (kalmeermiddel) indien nodig.
- Certificat médical de dato 20/11/2012 van dr. Ryckaert Pierre. Depressie, geen behandeling wegens zwangerschap.

Besprekings van de aandoeningen en hun respectievelijke behandelingen:

Uit analyse van het medisch dossier bestaande uit bovenvermelde attesten blijkt deze 31-jarige dame van Algerijnse origine last te hebben van een depressie/anxio-depressief syndroom ten gevolge van een familiaal probleem.

De betrokkene krijgt hiervoor een symptomatische behandeling met een antidepressivum en een slaap/kalmeermiddel. Deze behandeling heeft geen invloed op de evolutie (die zowel negatief als positief kan zijn) van het probleem. Wat betreft het risico op suïcide kan gesteld worden dat dit een risico is dat inherent is aan een groot aantal depressies. Het gebruik van medicatie biedt geen garantie dat er geen suïciderisico meer is.

Overigens is ondanks het feit dat de inname van het antidepressivum gestopt is omdat de betrokkene zwanger was geen suïcidepoging ondernomen. De aandoening is ook niet van die ernst dat hiervoor een hospitalisatie noodzakelijk was. Het aangehaalde suïciderisico is derhalve hypothetisch.

Conclusies:

Uit bovenvermelde gegevens concludeer ik dat een terugkeer naar het land van herkomst, bekeken vanuit louter medisch perspectief, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden.

Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

De in deze medische attesten beschreven aandoening kan niet beschouwd worden als direct levensbedreigend.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, Nv. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, O. v. United Kingdom.) Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

2.12. In hun middel beweren verzoekers dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou zijn miskend omdat de arts-attaché de definitie uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben verengd tot een actuele en directe levensbedreiging en dat de arts-attaché standpunt moet innemen

omtrent de aanwezigheid van de behandeling in het land van oorsprong en over de mogelijkheid tot reizen

2.13. De Raad stelt vast dat verzoekers blijkbaar niet uitgaan van een volledige lezing van het advies vermits hierin niet alleen wordt gesteld dat *“(d)e in deze medische attesten beschreven aandoening kan niet beschouwd worden als direct levensbedreigend”* omdat *“ondanks het feit dat de inname van het antidepressivum gestopt is omdat de betrokkene zwanger was geen suïcidepoging (werd) ondernomen. De aandoening is ook niet van die ernst dat hiervoor een hospitalisatie noodzakelijk was”*, maar ook dat *“(d)e betrokkene (...) hiervoor een symptomatische behandeling (krijgt) met een antidepressivum en een slaap/kalmeermiddel. Deze behandeling heeft geen invloed op de evolutie (die zowel negatief als positief kan zijn) van het probleem”* en dat *“uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft”*. Zowel in het advies als in de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris werden beide aspecten van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in ogenschouw genomen aangezien laatstgenoemde in de bestreden beslissing het volgende concludeerde: *“Derhalve*

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

2.14. De Raad merkt op dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins de algemene wettelijke verplichting voortvloeit om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. In tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren, betwist de arts-adviseur wel degelijk de noodzakelijkheid van de behandeling. De arts-attaché stelde immers vast dat de behandeling louter symptomatisch is en geen invloed heeft op de evolutie van het probleem, is het geenszins kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoekster bij afwezigheid van deze louter symptomatische behandeling geen risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Bijgevolg zijn de verwijzingen die verzoekers in hun middel opnemen naar de rechtspraak van de Raad met betrekking tot het onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf te dezen weinig relevant.

2.15. Waar verzoekers opperen dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de arts-attaché specifieke informatie had moeten opvragen, wijst de Raad erop dat de arts-attaché soeverein oordeelt over de vraag of hij over voldoende informatie beschikt en dat het inwinnen van bijkomend advies van deskundigen of een onderzoek aan het lichaam blijkens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet van louter facultatieve aard is. Verzoekers ponereren voorts dat er een medische tegenindicatie bestaat om te reizen en zij verwijzen hierbij onder andere naar hun aanvraag, maar zij verduidelijken niet op welke wijze dit door de medische attesten zou worden ondersteund. De Raad stelt vast dat de aangeleverde medische attesten op dit punt zeker niet ondubbelzinnig zijn. Zo blijkt dat de behandelende neuro-psychiater op de vraag *“Le patient, peut-il voyager vers son pays d'origine ?”* het volgende antwoordt: *“voyager oui, mais pas y vivre”* (AD, SMG 24/02/2011). Ook uit het feit dat er een familiale problematiek aan de basis zou liggen van de problemen, kan geen contra-indicatie worden afgeleid. Verzoekers tonen in elk geval niet aan dat de arts-attaché in het advies ten onrechte zou hebben geconcludeerd dat er *“(o)p basis van de vermelde medische gegevens (...) geen contra-indicatie om te reizen weerhouden (kan) worden”*. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdelingen aangebrachte medische gegevens behoren trouwens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en het komt de Raad niet toe de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10 218 (c)).

2.16. Verzoekers menen een onzorgvuldigheid te ontwaren omdat de aanvraag bijna 4 jaar hangende was alvorens de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing nam. Ook wanneer geen bepaling zulks uitdrukkelijk voorschrijft, dient de overheid binnen een redelijke termijn uitspraak te doen over aangelegenheden waarbij de betrokkene ernstig in zijn belangen kan worden geschaad. Het redelijke karakter van de termijn moet telkens worden beoordeeld aan de hand van de concrete gegevens van de

zaak, zoals de complexiteit ervan, het gedrag van de betrokkene en het gedrag van de overheid (RvS 17 juli 2009, nr. 195 367). De Raad merkt in de eerste plaats op dat de wet geen termijn voorschrijft waarbinnen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet worden afgehandeld. Vervolgens dient te worden aangestipt dat verzoekers' aanvraag reeds na een half jaar ontvankelijk werd verklaard (zie punt 1.4) waardoor zij in het bezit werden gesteld van een attest van (weliswaar voorlopige) verblijfstitels. Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat zij sedert juli 2010 nadeel zouden hebben ondervonden van de (lange) behandelingstermijn. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers in hun aanvraag medische gegevens hadden meegedeeld die betrekking hadden op 3 van de 5 personen van hun gezin die telkens afzonderlijk dienden te worden beoordeeld. Verzoekers stelden beroep in tegen de beslissing van 2 april 2013 en onderhavige beslissing is een gevolg van het vernietigingsarrest van 19 september 2013. Verzoekers tonen niet aan dat de overheid zou hebben getalmd. Een duur van bijna 4 jaar is mogelijk langer dan wenselijk maar daarom nog niet onredelijk.

2.17. Naar aanleiding van de kritiek van verzoekers op het gebrek aan specialisatie van de arts-adviseur, merkt de Raad op dat de ambtenaar-geneesheer geen blijk hoeft te geven van een bijzondere expertise om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225 353).

2.18. In zoverre verzoekers stellen dat de arts-attaché zijn bevoegdheid te buiten zou gaan door in zijn advies een juridische beoordeling te maken, gebaseerd op artikel 3 van het EVRM met vermelding van de rechtspraak van het EHRM, merkt de Raad op dat verzoekers hun kritiek richten tegen een overkillige overweging uit het advies, die geen enkele invloed heeft op de pertinentie van het advies zoals hierboven in punt 2.13 wordt weergegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris kon rechtsgeldig besluiten dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

2.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt voor artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch van de motiveringsplicht in het licht van voormeld wetsartikel. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat er zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN